

FÖRORD TILL DEN SVENSKA UPPLAGAN.

Judarna äro inte de enda förtryckta i det national-socialistiska Tyskland. Nazismen har aldrig vunnit en majoritet av folket vid ett fritt val. Det allmänna erkännande den möter är en frukt av tvång och våld; samtycket är fött av skräcken. Varje antydan till kritik och opposition är straffbar; alla partier utom det härskande äro förbjudna, alla självständiga föreningar upplösta, fackorganisationerna, som troddes vara ett värn för arbetarklassen, krossade. Det försäkras att frihet råder, men frihet är, enligt partiets teoretiker, det samma som blind trohet mot ledarna, mot de härskande.

Förtrycket rättfärdigas av en ideologi, som brukar betecknas med det stolta namnet världsåskådning. Den är en vävnad av grumligheter och motsägelser, av politiska, ekonomiska och rasbiologiska föreställningar, som av vetenskapen förvisats till vidskepelsens och den intellektuella löslighetens utmarker. Det är svårt att tro, att denna åskådning, eller rättare dessa åskådningar, tas på allvar av förkunnare och åhörare. Man blir ej övertygad av diktatorn, vilken i dag förhärsligar freden med samma lidelse, som i går syntes göra hans hyllning till kriget förlåtlig, av propagandachefen, vars välformade, koketta, liksom sminkade fraser ständigt synas överbringa ett hemligt budskap av överlägsenhet och ironi, av professorerna, som sedan våren 1933 tillkämpat sig den nya världsåskådningen. Ej heller övertygas man av åhörarna, de utkommenderade, völdisciplinerade massorna, som i varje paus se en order till applåd.

Men förtrycket av judarna har en särskild karaktär. Det är inte möjligt att ständigt förhåna och förfölja

de två tredjedelar av det tyska folket, som vid det sista fria valet röstade antinazistiskt; mot tiotals miljoner av arbetare kan nazismen icke sätta hetsen i system. När det gäller dessa massor sockras tvånget med smicker; den statliga propagandan träder vid sidan av de hårda lagarna. Mot en halv million judar är terror möjlig. På detta fåtal skyllas Tysklands olyckor i det förflutna och regimen brister i nuet. Genom att göra denna folkgrupp till en parasklass skapas en klasskillnad, som kan fördunkla andra klasskillnader; inför ghettot kan även den eländigaste proletär känna stolt-het över sin "ariska" börd. Simpelhet och gemenhet få här fria tyglar.

Den nazistiska rasideologien inrymmer ej blott antisemitism. Dess positiva sida är hävdandet av uppfattningen, att inom det tyska folket finnes ett särskilt värdefullt raselement — det nordiska —, vars utveckling skall främjas framför andra. På denna punkt har dock den officiella lärans orimlighet i praktiken avslöjats; gång efter annan har förklarats att nazistisk uppfattning, utom när det gäller judar, är ett bevis på nordisk ras, och något försök att skilja på nordiska och andra raselement bland de "ariska" tyskarna göres icke. Den negativa sidan av rasideologien, antisemitismen — som enligt åskådningens utgångspunkter borde vara den minst viktiga — har däremot skjutits i förgrunden. Motiveringen av förföljelsen mot judarna hör till de av lögnar och förvanskningar mest genompyrda partierna av den officiella läran. Blott ett par exempel. Judarna påstås ha styrt Weimarrepubliken; bland de otaliga ministrarna under den demokratiska regimen voro endast ett par av judisk börd. Judarna påstås ha hållit sig undan under världskriget; enligt en strax före nationalsocialismens seger utgiven, med förord av Hindenburg försedd utredning stupade under världskriget proportionsvis lika många judar som andra tyskar. (Die jüdischen Gefallenen des deutschen Heeres, der deutschen Marine und der deutschen Schutztruppen 1914—1918, Berlin 1932).

Såvitt jag — på grundval av studier i litteratur och press samt intryck under upprepade resor i Tyskland de senaste åren — kan bedöma, innehåller denna bok en saklig och vederhäftig framställning av judeförföljelserna i Tyskland; åtskilliga detaljer har jag kunnat särskilt verifiera. Boken behövs; vi ha allt för lätt att glömma de svåraste förhållanden, de fruktansvärdeste orättvisor, då de stå oss fjärran och då de ingå i ett smidigt och effektivt arbetande system. När man läser boken, får man lätt en känsla av överklighet; man vill omedvetet anta den bekväma inre attityd, med vilken man läser om hemska ting i mycket gamla tider. Jag ber läsaren vara på sin vakt häremot och komma ihåg, att boken skildrar ett stycke av verkligheten i det nutida Tyskland.

Stockholm den 30 jan. 1936.

Herbert Tingsten.